

OCHRÁNCÉ

Deep Iris

Ochránc

Deep Iris

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 4. knihu v edici Secret Press

Autor © Deep Iris

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-22-9 epub

978-80-88553-23-6 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace

Život dcery vlivného politika se na první pohled zdá dokonalý – plný luxusu, prestižních škol a zářivých večírků. Pro ni je to však jen robustní klec, ve které musí hrát roli "dokonalé dcery" pro otcovu kampaň. Pod povrchem rodinné idyly ale bují nebezpečná tajemství, korupce a dluhy, které už nelze dál přehlížet.

Vše se změní v jediné vteřině ranní špičky, kdy je její auto zablokováno a ona se stává obětí profesionálně provedeného únosu. Jejím únoscem je muž, který nehledá jen peníze, ale způsob, jak vyrovnat staré účty s jejím otcem. Kdo ji zachrání i ochrání před zlem?

Kapitola první

LEYLA

Nenávidím tyhle nobl večírky.

Stojím u skleněné stěny obrovského sálu a předstírám zájem o výhled na noční město, i když ve skutečnosti sleduju jen vlastní odraz v tmavém skle. Hraju roli, kterou jsem si nikdy nevybrala.

Za mými zády se mísí desítky hlasů, smích a cinkání skleniček. Politici, sponzoři a lidé, kteří by si za normálních okolností nepodali ruce ani přes stůl, se teď objímají a tváří se, že jsou nejlepší přátelé.

Stejný cirkus jako pokaždé.

Upravím si rukáv černých šatů a rychle zkontroluju čas na mobilu: 21:47. Připadá mi, že jsem tu už celé hodiny, ale ve skutečnosti uběhla sotva jedna. Tyhle večery mají zvláštní schopnost natahovat se do nekonečna.

Otec vždycky trvá na tom, že se mám ukazovat. „*Rodina je součástí kampaně*,“ opakuje při každé příležitosti.

Ve skle se odráží můj výraz: naprosto klidný a možná trochu znuděný. Nasadit masku dokonalé dcery jsem se naučila už dávno. Nic nesmí dát novinářům možnost zesměšnit mého otce.

Jsem prostě dokonalá dcera, která se stala ještě dokonalejším doplňkem kampaně.

„Tady jsi. Všude jsem tě hledal.“ Otcův hlas hned poznám. Okamžitě mám pocit, že si musím narovnat ramena a usmívat se, ačkoliv bych se mu chtěla vzepřít a utéct někam hodně daleko.

Stojí těsně za mnou se skleničkou v ruce. Je upravený a kontrolovaný. Jeho oblek nemá jediný záhyb, a stejně i tak jeho výraz je bez chyb. Na

veřejnosti nikdy nezvyšuje hlas a nikdy neztrácí klid. Je to součást jeho moci.

„Bavíš se?“ zeptá se, i když moc dobře ví, že ne.

„Nesmírně,“ odpovím suše, aniž bych se obtěžovala skrývat ironii. „Jak bych se tu asi mohla bavit? Místo toho, abych byla na večírku se svými přáteli, přivedl jsi mě sem,“ zuřím, ale potichu. Na tváři mi hraje naučený úsměv.

„Omlouvám se, ale potřebuju tě tu mít. Za chvíli přijde Fritch s manželkou. Jen s nimi chvíli promluvíš. Buď milá, prosím.“

„Jsem vždycky milá,“ odpovím popravdě. I když tyhle akce nesnáším, nikdy bych neudělala nic, co by mu mohlo uškodit. Nedovolila bych si pokazit obraz, který si tak pečlivě buduje.

Podívá se na mě pohledem, který mě rozčiloval už jako dítě.

„Někdy jsi až příliš upřímná. Já to na tobě miluju, ale tady, prosím, ne.“

„To je v politice problém, že?“ povzdechnu si. Chytím ho kolem paže a společně vykročíme mezi hosty. Naše kroky jsou sladěné, skoro až automatické, prostě dlouhé roky tréninku. Otec se lehce zasměje, ale pak se jeho tvář vrátí do dokonalé neutrality. Usmívá se na lidi kolem, potřásá rukama a krátce se zastavuje u známých tváří. Já kráčím vedle něj jako dokonalý doplněk.

„Dávej si, prosím, pozor na to, co říkáš,“ pronese nenápadně. „Nejsi už dítě.“

Chci odseknout, opravdu mu chci říct, že jsem nikdy žádné dítě být nemohla. Že mě do téhle role postavil už od kolébky, ale místo toho se jen usměju. Přesně tak, jak se ode mě čeká.

„Já ani nevím, jak by se mělo dítě chovat,“ odpovím klidně.

Sklouzne po mně pohledem, jako by zvažoval, jestli má pokračovat. Jestli stojím za to otevírat další téma. Nakonec neřekne nic, jen se otočí a vrátí se k hloučku lidí, kteří ho okamžitě obklopí.

Zůstanu stát opodál a najednou mám téměř fyzickou potřebu zmizet. Sundat ty zatracené lodičky, rozepnout šaty, smýt make-up a obléct si vytahaný svetr a staré tepláky. Být aspoň na okamžik někým jiným než jeho dcerou.

Jen na chvíli.

ASH

Nesnáším obleky. Tenhle mě škrtí u krku a tlačí v ramenou, ale vím, proč ho mám na sobě. V tomhle prostředí je vzhled součástí zbraně. Vypadat jako někdo, kdo sem patří, znamená mít polovinu práce hotovou.

Stojím u baru na druhé straně sálu a pomalu upíjím whisky, která chutná přesně tak draze, jak vypadá. Kolem mě se pohybují lidé, kteří by nikdy nevčkročili do míst, kde se běžně pohybuju já. Přesto jsou špinavější než kdokoliv, koho znám.

Můj pohled se vrátí k muži uprostřed sálu.

Jonathan Whitmore.

Dokonalý politik s úchvatnou pověstí. Jeho úsměv i gesta jsou přesně tak nacvičené, jak by měly podle společenských konvencí být. Mluví o transparentnosti, hodnotách, budoucnosti, a lidé mu to všechno věří. Podávají mu ruce, smějí se jeho vtipům a tváří se, že stojí vedle někoho, kdo by mohl změnit svět.

Kdyby jen věděli.

Přejeđu palcem po okraji sklenice a nechám pohled sklouznout po její stěně.

Stojí tam i jeho dcera.

Na fotkách působí mladší a jemnější. Tady vypadá jinak. Je vysoká, má rovná záda a výraz, který není ani trochu poddajný. Sice rozdává úsměvy na potkání, ale na mě působí jako někdo, kdo tu prostě nechce být.

Když k ní Whitmore přistoupí, sleduju jejich krátký rozhovor. Nevidím jim do tváře, ale řeč těla stačí. On mluví, ona poslouchá a přikyvuje. On kontroluje, ona to snáší – ale jen do určité míry.

Nejsou tak dokonalí, jak vypadají.

Odvrátím pohled, když se ke mně přiblíží číšník a automaticky mi dolije sklenici. Jen kývnu na znamení poděkování.

Hlava mi mezitím pracuje. Přepočítávám čísla, která už znám nazpaměť. Termíny, částky a sliby, které nebyly splněny.

Jenže dluh roste, čas se krátí a moje trpělivost už dávno došla.

Znovu se podívám přes sál. Dcera stojí sama, zatímco je otec obklopený lidmi. Dokonalý obraz pro fotografie. Dokonalá rodina. Dokonalá kariéra.

Jenže dokonalost něco stojí a on mi dluží víc, než je schopný kdy vrátit.

Dopiju whisky, položím sklenici na bar a pomalu se otočím k odchodu. Pro dnešek jsem viděl dost. Potřeboval jsem jen potvrzení a ujištění, že je všechno přesně tak, jak jsem si myslel.

Venku mě přivítá chladný noční vzduch. Uvolním si kravatu a nadechnu se. Klid na parkovišti je po hluku sálu téměř konejšivý. Opřu se o kapotu své černé audiny a podívám se zpět k osvětlené budově. V některých oknech se ještě pohybují siluety lidí, kteří uvnitř dál hrají svoje hry.

Whitmore si myslí, že má čas. Že se věci vyřeší samy. Nechápal mě tehdy a nechápe mě ani teď. V hlavě si znovu projdu plán, který se formuje už týdny. Pomalu a pečlivě – není v něm místo pro chyby.

Nevím, jestli si uvědomuje, jak blízko je bouři, která se blíží. Možná vůbec netuší, že se její život brzy zlomí na části před a po.

Kapitola druhá

LEYLA

Ty podpatky mě zabíjejí.

Každý krok po mramorové podlaze naší vily se rozléhá chodbou. Zvuky jsou ostré, tvrdé a chladné, stejně jako všechno kolem mě. Tenhle dům je obrovský, moderní, a dokonale navržený. Jenže i přesto mi v něm něco chybí. Něco hřejivého, co připomíná skutečný domov.

Zavřu za sebou dveře svého pokoje a opřu se o ně zády, jako bych si chtěla oddychnout, že jsem konečně sama. V uších mi ještě nepříjemně hučí, ale je to pouze dozvuk večera.

Shodím boty a nechám je bez lítosti ležet na podlaze. Úleva, která mi projede chodidly, je téměř hříšná. Pomalu si rozepnu zip na šatech a přejdu k velkému zrcadlu u šatníku. Stáhnou je dolů a přehodím je přes křeslo. Konečně s povzdechem vydechnu.

Můj pokoj je větší než byt, ve kterém žije polovina mých spolužáků. Vysoká postel, knihovna přes celou stěnu a velké okno vedoucí na terasu, kde často sedávám dlouho do noci.

Vezmu mobil z nočního stolku. Jedna zpráva od spolužačky z fakulty a tři zprávy od Elis. Píše mi, jak bylo na mejdanu fajn.

Skvělý. Tolik jsem tam chtěla jít s ní. Mít stejně obyčejný život jako moji vrstevníci.

„Jo, sni dál!“ vydechnu a rychle přes sebe přetáhnu dlouhé tričko, které leželo na posteli.

Otec vejde dovnitř bez klepání, nebo nějakého oznámení. Už na sobě nemá sako, kravatu má povolenou, ale jinak vypadá pořád stejně dobře. Je

sice starší, ale charisma mu zůstalo. I šediny mu sluší. Když se usměje, lidé mu odpouštějí i co by neměli.

„Můžeme si promluvit?“ zeptá se, ale já nemám náladu řešit to, jak jsem se chovala. Vidím na něm, jak ho něco dusí, ale já se bojím, že by z toho byla jen hádka. Už jsem se ho ptala dřív a on mi stále lže. Přitom já moc dobře vím, o co jde. Táta má ženskou a skrývá ji přede mnou. Proto jsem na něj našťvaná.

„Promiň,“ odpovím automaticky a projdu kolem něj k posteli, „jsem unavená. Ráda bych si šla lehnout.“

Zhluboka se nadechne, jako by si dával čas vybrat správná slova.

„Dnes večer jsi byla kousavější než obvykle.“ Ignoruje moje ne.

„Kousavější? To je nový eufemismus pro: nehrála jsem roztomilou loutku?“ zasměju se bez humoru.

„Leylo,“ napomene mě.

Otočím se k němu čelem a zvýším hlas „Co přesně jsem udělala? Usmála jsem se na špatnou osobu? Odpověděla jsem příliš upřímně?“ založím si ruce na hrudi. Začíná to ve mně bublat, což není dobré. Jsem fakt našťvaná. Chci trávit čas po svém a nejen tak, jak se to hodí jemu.

„Některé věci není potřeba říkat nahlas.“

„A některé věci by se možná měly vyškrábat rovnou na čelo. Už jsem velká a ty se ke mně pořád chováš jako k malé,“ odpovím už klidně, ale v hrudi cítím, jak se mi zrychluje tep.

Chvilí se na mě jen dívá. *Ztrácí kontrolu.* Já totiž nejsem jeden z novinářů nebo jeho obchodní partner. Já jsem jeho dcera a u mě se nemusí ovládat.

„Nebud' ironická.“

„Tak mě přestaň vodit na tyhle akce,“ řeknu tentokrát přímo. „Víš, že je nesnáším. Jen tam stojím a předstírám, že mě baví mluvit o projektech, kterým stejně nikdo nevěří.“

„Je to moje součást,“ odpoví skoro šeptem. „A jednou ji možná pochopíš.“

„Já ji chápu víc, než si umíš představit.“

„Co tím myslíš?“

„Jen to, že nejsem slepá.“ Pokrčím rameny, ale pohled z něj nespouštím. Jeho výraz se nepatrně změní. Není to nic dramatického, ale znám ho dost

dobře na to, abych viděla ten rozdíl. Jeho oči prozrazují ostražitost i lehké napětí.

„Na co narážíš?“ Udělá krok blíž.

Silou vůle zadržím povzdech.

„Na to, že to vím a nemám s tím problém, ale ty asi jo, proto ji přede mnou skrýváš,“ odpovím hořce. „A bylo by hezké, kdybys mi aspoň jednou řekl pravdu.“

„Nikoho nemám, a i kdyby jo, tak to není tvoje starost.“

„Jsem tvoje dcera!“

„Právě proto!“ vybuchne.

„Takže mám být jen ozdoba?“ vyhrknu. „Hezky oblečená, usměvavá, ale jinak držet hubu a neptat se?“ V pokoji se najednou rozhostí ohlušující ticho. Dívá se na mě, jako by zvažoval, jestli má říct něco, co už nepůjde vzít zpět.

Nakonec jen přikývne.

„Dobrou noc.“ Otočí se a odejde.

Zůstanu stát uprostřed pokoje s nepříjemným tlakem v žaludku.

ASH

Sedím v autě naproti jeho domu a sleduju světla v horních patrech.

Dům je velký, moderní a přehnaně chráněný. Kamery jsou na každém rohu a ochranka stojí u brány. Další hlídá u hlavního vchodu. *Dokonalá iluze bezpečí.*

Motor mám vypnutý a okno stažené jen o pár centimetrů, aby dovnitř pronikal chladný noční vzduch.

Pohled mi sklouzne k rohovému oknu ve druhém patře. Rozsvítí se tam světlo a já zahlédnu siluetu.

Leyla. Vím o ní úplně vše. Je krásná. Studentka práv, její nejlepší kamarádka je Elis. Dost často utíká z domu, aby ji otec neviděl, a to právě k téhle kamarádce.

Miluje kávu. Váží šedesát osm kilo a měří sto sedmdesát dva centimetrů. Oblíbená barva? Modrá. Není to typ, kterou bych mohl snadno zlomit.

Opřu hlavu o opěrku a na okamžik zavřu oči.

V jeho případě jde o řetězec rozhodnutí, která zničila víc lidí, než si kdy připustil. Je to obchod, který měl zůstat pohřbený. Jeho jméno, které jsem kdysi vyslovoval s respektem – dnes vyslovuji jen s odporem.

Byl jsem u toho, když některé věci začaly. A byl jsem taky u toho, když se všechno podělalo.

Otevřu oči a znovu se podívám na jejich dům. Je klidný a nedotknutelný. Jako by za těmi zdmi neexistovalo nic temného.

Lidé jako on si myslí, že moc a peníze znamenají imunitu.

Většinou mají pravdu, ale ne vždycky.

Ruce mi spočinou na volantu a já si znovu projdu plán, který se mi v hlavě skládá už týdny. Každý krok. Každé riziko.

Nastartuju motor a rozsvítím světla, která na chvíli ozáří bránu, než se pomalu rozjedu do nočních ulic.

Ještě pár dní a svět, který si Whitmore tak pečlivě postavil, se začne drobit.

Kapitola třetí

LEYLA

Ráno voní kávou. Ta vůně mi pokaždé připomene mámu, byla na ni téměř fanaticky závislá. Tvrdila, že bez ní svět nedává smysl a lidé jsou nesnesitelní.

Chybí mi.

Je to pět let, co odešla a ta bolest se nezmenšila. Jen se proměnila v tichého spolubydlícího, který se občas ozve v nečekaný moment. Třeba ráno, když ucítím čerstvou kávu, nebo večer, když zahlédnu její starý hrnek ve skřínce. Nikdo ho nemá to srdce vyhodit.

Večer jsem na ni myslela víc než obvykle. Přemýšlela jsem, co by řekla na tyhle večírky, a na tuhle hru, kterou s tátou hrajeme. Vím jistě, že by je taky nesnášela. Vždycky měla ostrý jazyk a nulovou toleranci k přetvářce.

Vlastně jsme si byly dost podobné. Stejně tmavé vlasy, stejné modré oči a stejně prořízlá pusa.

Usnula jsem až někdy kolem druhé ráno a teď si to vyčítám. Natáhnu se pro mobil a sleduju čas na displeji: 7:18.

Skvělé.

Přednáška začíná v devět. Mohla bych ještě spát, ale vím, že už neusnu. Myšlenky mě probudily, ale tělo ještě stávkuje.

Přehodím přes sebe mikinu a bosá sejdu dolů. Mramorová podlaha sice studí, ale aspoň mě ten chlad probere.

Kuchyně je zalitá ranním světlem. Velká francouzská okna vedou do zahrady, kde se na trávě ještě drží rosa a všechno působí, jako by se čas na chvíli zastavil.

U kuchyňského ostrůvku stojí táta. Je ještě v pyžamu, což je pohled, který vidím čím dál méně. V jedné ruce drží hrnek s kávou, ve druhé svírá tablet. Čte si zprávy a vypadá... jako můj táta a ne politik.

Když vejdu, zvedne oči.

„Dobré ráno, broučku,“ řekne s dobrou náladou a políbí mě do vlasů, když k němu dojdou.

„Dobré,“ odpovím a zamířím ke kávovaru. „Dneska nemáš žádnou tiskovku?“

„Až odpoledne. Chci se s tebou nasnídat,“ ukáže na stůl, kde je připravená hostina. Vajíčka, tousty, ovoce i zelenina, a samozřejmě sýry, které tak moc miluju.

Přikývnu a začnu si dělat kávu. Sáhnu po cukru, protože po včerejšku mám potřebu si pořádně osladit život.

„Včera jsem to možná trochu přehnal,“ ozve se najednou.

Leknu se tak, že mi málem ujede hrnek. Srdce se mi rozbuší, protože jsem nečekala omluvu.

„Možná?“ otočím se na něj a nadzvednu obočí.

Povzdechne si a na rtech mu cukne náznak úsměvu.

„Dobře. Byl jsem hrozný. Stačí?“ Dá ruce vzhůru.

„Jo, stačí, ale abys v tom nebyl sám, ani já nebyla dvakrát příjemná,“ přiznám. „Nemám ráda, když se hádáme,“ podívám se mu do hnědých očí a vidím v nich, že to má stejně.

Opřu se o linku a vezmu si hrnek. Sleduje mě, ale tentokrát bez té studené masky z předchozího dne. Spíš opatrně, jako by zkoušel, jestli dokážeme mluvit normálně, aniž bychom po sobě vyjeli.

„Víš, že tě na ty akce netahám proto, abych tě trápil,“ snaží se mi to vysvětlit.

„Vím,“ odpovím a tentokrát to myslím vážně. Nikdy mě nemlátil, ani na mě nekřičel. Nenechal mě bez podpory. Platí mi školu, zajímá se o moje známky, poslouchá moje argumenty o právu a politice, i když se občas neshodneme. Vždycky mi říkal, že si mám vybrat vlastní cestu. Máme dobrý vztah. Jen ne v těch sálech plných lidí. „Já se tam necítím dobře,“ dodám. „Je to tak strašně falešné.“

„Je to součást kampaně.“

Opře se o desku naproti mně.

„Možná proto mě to nebaví.“

„Nikdy jsem tě nechtěl tlačit do politiky.“

„To vím.“ A opravdu to vím. Vždycky říkal, že práva jsou moje rozhodnutí. Že je hrdý, že chci systému rozumět, ne ho jen využívat. Jenže pak mě postaví do místnosti plné jeho spojenců a protivníků a chce, abych byla krásná kulisa.

„Máš právo vybrat si, co chceš dělat,“ pokračuje. „Ale dokud jsi moje dcera, média si tě stejně najdou. Lepší je, když nad tím máme kontrolu.“

„My?“ zopakuju.

„Dobře, já.“ Zasměje se.

„Máš poslední dobou hodně stresu. I když se tváříš, že ne.“ Napiju se a chvíli ho jen pozoruju.

Jeho pohled na zlomek vteřiny ztěžkne, pak se zase vyhladí.

„Politika je stres.“

„Tohle je víc. Chci, abys věděl, že pokud jsi zamilovaný, přeju ti to.“

„Některé věci je lepší, když nevíš,“ hlesne nakonec.

„Tohle říká každý, kdo něco skrývá, a ty skrýváš ženskou,“ mrknu na něj. Tentokrát se opravdu zasměje. Hluboce a upřímně. Ten zvuk jsem neslyšela dlouho.

„Studium práv z tebe dělá nebezpečného člověka.“

„Tak mi o ní něco prozrad'. Aspoň trochu,“ zkusím to opatrně.

„Nech toho,“ nedá se. „nehraješ podle pravidel.“

„A ty hraješ férově?“ zeptám se tiše.

„Snažím se.“ Podívá se na mě. To není odpověď, kterou jsem chtěla, ale je jediná, kterou dostanu.

„Tati,“ oslovím ho měkčeji. „Já jen chci, abys byl šťastný.“

„Myslíš, že nejsem?“ zeptá se mě, jako by hned věděl, na co myslím. Podívá se na mě tak, až se mi na okamžik stáhne žaludek. Pak zavrtí hlavou. „Moje štěstí jsi ty,“ ujistí mě.

Usměju se a obejmu ho kolem pasu. Na vteřinu ztuhne, ale pak mě obejmeme zpátky.

„Jen mě příště nenut' do šatů, ve kterých nemůžu dýchat,“ zamumlám.

„Dobře. Příště si můžeš vzít kalhoty.“ Zasměje se.

„Dohoda platí.“

Na chvíli je všechno normální, ale někde hluboko cítím napětí, které tam nikdy dřív nebylo.

ASH

Opírám se o dodávku zaparkovanou o ulici dál a sleduju dům přes objektiv. Zatím jen monitoruju: vzdálenost, pohyb ochranky, zvyky a celkovou rutinu. Všechno, co je součástí plánu.

Myslel jsem si, že jejich vztah bude chladný a formální. Jen další politická rodina, kde spolu lidé fungují spíš z povinnosti než z lásky.

Mýlil jsem se.

Vidím je přes skleněnou stěnu kuchyně jako na dlani. Stojí u sebe, mluví, občas se usmějí. Ona gestikuluje, něco mu vysvětluje a on ji pozorně poslouchá. Nehraje to na kamery. Je to opravdové.

Sundám fotoaparát od oka a pár minut jen stojím. V takových momentech je dobré si připomenout fakta.

On je zodpovědný za věci, které zničily víc než jednu rodinu. Spustil řetězec událostí, který se nedá vzít zpět.

Opřu se zády o dodávku a zavřu na okamžik oči. V hlavě se mi vynoří obraz, který se vrací na můj vkus až příliš často.

Můj otec... stál jsem ve dveřích našeho starého domu a pozoroval ho, jak opravoval sousedce plot, aniž by za to chtěl zaplatit. Vždycky říkal, že když máš ruce a čas, můžeš pomoci. Že svět je dost tvrdý sám o sobě a není třeba ho dělat ještě horším.

Byl to dobrý chlap.

Věřil, že když se lidé chovají správně, věci se nějak srovnají. Chtěl pro všechny kolem sebe jen to nejlepší. Pro mě, pro mámu, i pro lidi v ulici.

Pak přišli lidé jako Whitmore.

Otevřu oči a znovu zvednu objektiv.

Opět zaostřím. Teď už stojí u okna jen ona. Dívá se ven do zahrady a tváří se zamyšleně. Na okamžik mám zvláštní pocit, jako by se naše pohledy setkaly, i když mě nemůže vidět.

Vydechnu a stáhnou fotoaparát dolů.

Je mi to líto, ale krev za krev, maličká.

Kapitola čtvrtá

LEYLA

Univerzita je moje útočiště, a to i v těch dnech, kdy mám pocit, že mě celé město zná jen kvůli mému příjmení.

Jakmile projdu hlavním vchodem, ucítím směs kávy z automatu, mokrých kabátů a starých knih.

„Už je tady!“ ozve se z lavičky u schodiště a já nemusím ani zvednout hlavu, abych věděla, kdo to je.

Elis má tu svoji rudou hlavu jako maják; nejde ji přehlédnout, ani kdyby člověk chtěl. Sedí rozvalená, v ruce drží kelímek cappuccina a v očích má výraz, který mi okamžitě naznačuje, že už si připravila aspoň jednu otázku, která bude mířit na mého otce.

„Tady jsem,“ kývnu a přehodím si tašku přes rameno. „Co se děje? Chyběla jsem ti, nebo jsi jen potřebovala někoho, komu budeš kazit ráno?“

„Děje se to, že tvůj otec byl všude. Noviny, televize, internet, dokonce i moje babička ho měla puštěného a tvrdila, že je to slušný muž, protože má hezký hlas. Čekala jsem, kdy na mě vyskočí i z lednice,“ vtipkovala.

Protočím oči, ale stejně mi cuknou koutky a konstatuju: „Babičky mají slabost pro hezké hlasy.“

„Neodváděj to. Chci vědět, jestli doma taky mluví tak dokonale, nebo jestli mu občas ujede sprosté slovo jako normálnímu člověku.“

„Můj otec je normální člověk,“ odpovím okamžitě. „Jen se to snaží před všemi skrývat. Někdy i přede mnou.“

Elis se usměje, ale než stihne dál vyzvídat, přisune se k nám Tess, která se tváří, jako by se zrovna vracela z módní přehlídky, i když jde jen z přednášky.

„No jasně, hlavně že máte doma pravděpodobně padesát televizí a jednu místnost jenom na kravaty,“ prohodí sladce.

Zvednu obočí a bez mrknutí ji opravím: „Kravaty mají hned dvě místnosti.“

Elis vyprskne smíchy. Tess se na okamžik zarazí, protože neví, jestli to myslím vážně, nebo jestli ji jen shazuju. Nechám ji v nejistotě, protože je to jediná věc, která na ni funguje.

„Ty jsi strašná,“ zachechtá se Elis a šťouchne do mě ramenem. „Ale přesně tohle na tobě miluju.“

Tess si přehodí kabelku a udělá obličej, jako by měla co říct. Radši si to rozmyslí, protože Elis je typ člověka, který nemá problém říct nahlas pravdu i v přítomnosti lidí, co ji nechtějí slyšet.

„Dneska máme seminář s Bubákem,“ připomene mi Elis, když se zvedáme. „Ten člověk tě sežere, jestli nebudeš připravená. Jdeme,“ rozhodne.

Pomalu odcházíme do učebny. Profesor tuhle přezdívku dostal, protože tak vypadá a všichni se ho bojí. Neustále se mračí, má husté srostlé obočí a pobledlou tvář.

„Já jsem připravená,“ zamumlám a snažím se znít přesvědčivě.

„Ty nikdy nejsi připravená,“ vloží se do toho Tess se škodolibým úsměvem. „Ty jsi jen drzá.“

Zastavím se uprostřed chodby, otočím se k ní a podívám se jí přímo do očí.

„Drzost je moje strategie. Mohla bys to taky někdy zkusit místo toho, aby ses chovala jako spratek. Možná by ses pak necítila jako vedlejší postava ve svém životě.“

Elis si zakryje pusou, aby nebylo vidět, jak se směje. Tess zrudne, ale místo odpovědi jen odfrkne a jde dál.

„Někdy jsi fakt zlá,“ zašeptá Elis, když pokračujeme.

„Ne,“ odpovím klidně. „Já jsem jen unavená z toho, že se ke mně lidi chovají podle toho, koho znám, a ne podle toho, kdo jsem.“

Čeká mě seminář s profesorem Bubákem, a jestli se mi dneska podaří přežít jeho nálady, budu to považovat za osobní vítězství.

Probíhá to přesně tak, jak čekám.

Bubák je stará škola. Přísný, perfektně připravený, naprosto bez humoru, ale s krutou radostí z toho, když může někoho nachytat. Když vstoupí do místnosti, jako by se atmosféra automaticky utáhla o jeden stupeň, a lidi kolem začnou raději listovat poznámkami s výrazem, že tu vlastně vůbec nejsou.

Sedím rovně, ruce mám složené na stole a tvářím se sebevědomě. Na mě si nepřijde.

„Slečno Whitmorová,“ osloví mě a všichni v místnosti okamžitě zvednou hlavy. „Předpokládám, že jste si případ přečetla.“

„Ano, pane profesore,“ odpovím a neuhnou pohledem.

„Výborně.“ Jeho hlas je suchý. „Pak mi řekněte, proč soud považoval jednání obžalovaného za zvlášť závažné.“

Nadechnu se a spustím plynule: „Protože kombinace motivu, způsobu provedení a následků ukazuje na vysokou míru společenské škodlivosti, a soud tam neviděl jen samotný čin, ale i systémové zneužití důvěry a postavení, které obžalovaný měl. Nešlo o jednu chybu, ale o vzorec chování.“

V místnosti se ozve šustění papíru, někdo si to zapisuje, někdo se na mě dívá s překvapením, protože čekal, že budu jen „ta dcera“, co to má snadné.

Ne, fakt to nemám snadné...

Bubák přikývne, ale oči mu nezměknou.

„Správně. A co byste jako obhájkyň zdůraznila ve prospěch obžalovaného?“

Mám chuť se usmát, protože přesně vím, kam míří. Chce mě dotlačit do rohu, kde budu vypadat buď cynicky, nebo naivně.

„Zdůraznila bych, že člověk může udělat špatné věci, a přesto nebýt jednorozměrné monstrum. Že motivace a okolnosti nejsou omluva, ale jsou relevantní, pokud chceme spravedlnost a njen trest.“

Několik lidí se ošije. Elis vedle mě má co dělat, aby se nezačala smát, protože ví, že jsem si tím právě podepsala rozsudek.

Bubák se zamračí a jde mi naproti: „To je filozofie, slečno Whitmorová. Já se ptám na právo.“

„Právo bez filozofie je jen seznam zákazů a důkazů,“ odpovím a hlas mi ani nezakolísá. *Mám skvělého učitele. Svého otce...*

V místnosti zahučí, takovým tím tajemným vzrušením, kdy všichni čekají, co se stane.

Bubák se na mě zadívá a pak udělá něco, co nečekám.

„A myslíte si to i v praxi?“ zeptá se, a jeho tón je najednou osobnější, až mě to bodne do žaludku, protože nevím proč.

Zatnu zuby, nechci mu dát ani vteřinu nejistoty.

„Ano,“ odpovím po krátké pauze. „Protože pokud právo nepočítá s lidskostí, nebude spravedlivé nikdy, jen efektivní.“

V jeho očích se mihne cosi, co skoro připomíná respekt, i když by to nikdy nepřiznal.

„Zajímavé,“ pronese a zavře složku.

Seminář končí o deset minut dřív. Lidi se zvednou, kolem šustí papíry, všichni si balí věci a tváří se, že se právě vyhnuli katastrofě.

„Ty jsi mu dneska dala, to bylo nádherný.“ Elis do mě šťouchne loktem.

„Já mu nic nedala,“ zamumlám, ale v koutku úst mi cuká úsměv. „Jen jsem nehrála jeho hru.“

Vyjdeme na chodbu a já automaticky vytáhnu mobil. Jedna nepřečtená zpráva od táty:

DÁME DNESKA OBĚD? 13:00 STEJNÉ MÍSTO?

Zastavím se.

„Tvůj otec?“ Elis si toho všimne okamžitě.

„Jo.“

„Jsi v pohodě? Vypadáš zamyšleně.“

Dívám se na displej ještě vteřinu, než telefon zamknu.

„Jsem. Jen... mám pocit, že se kolem něj něco děje.“

„A bojíš se?“ Elis se na mě podívá pozorněji. Chvilí váhám, protože svěřit se, může být nebezpečné.

„Nevím.“

„Tak jdi,“ odpoví Elis a ušklíbne se. „A až se vrátíš, tak mi to povíš. Ne jako dcera politika, ale jako ty.“

Přikývnu a cítím, jak mě to na okamžik zahřeje. Protože přes všechny večírky, přetvářky a tajemství... je to pořád můj táta.

A já ho mám ráda.
Opravdu.

ASH

Stojím o dvě ulice dál v autě, které není moje oblíbené, ale je dost nenápadné na to, aby sem zapadlo. Sleduju univerzitu tak, jako bych byl jen další řidič čekající na někoho, kdo má zpoždění.

Jenže já nečekám. Já mapuju.

V podsvětí se věci nedějí náhodou – to je první pravidlo, které jsem se naučil ještě dřív, než jsem to všechno vůbec začal chápat. Svět se dělí na lidi, kteří věří v konvence, a lidi, kteří je používají jako zástěrku. Druhé pravidlo je jednoduché: když někdo tvrdí, že je to náhoda, obvykle lže, nebo je tak naivní, že by nepřežil ani měsíc.

Na sedadle vedle mě leží tablet. Mám tam časy, zvyky, poznámky o ochrance u domu, o trasách, i o tom, kdy se pohybuje. Přesně kdo i jak dlouho.

A teď přidávám další položku.

Oběd 13:00. Stejné místo.

Nejsem pyšný na to, odkud to vím, ale informace jsou informace. Když člověk poslouchá dost dlouho, lidé mu je často dají sami – někdy slovy, někdy jen tím, co neřeknou.

Z univerzity vyjde ona. Ale není sama, je s přítelkyní, která je tak výrazná, že by ji člověk poznal i v davu. Něčemu se smějí, ona gestikuluje a hází hlavou dozadu.

Promnu si nos a hlasitě se nadechnu. Vzpomenu si na obraz před lety: Otec stál u kuchyňského stolu, ruce měl špinavé od práce, ale jeho oči zůstaly klidné, když mi říkal, že člověk by měl vždycky hledat způsob, jak udělat věci správně, i když to znamená, že to bude těžší. Že nejlepší řešení není to nejrychlejší, ale to, po kterém se ještě dokážu podívat do zrcadla.

„Nebud’ jako oni,“ zdůrazňoval.

A já si tehdy myslel, že to je jednoduché.

Jenže pak jsem poznal pana Whitmora a jeho lidi, a „jednoduchost“ prostě přestalo existovat.

Znovu se na ni zadívám. Zastaví se u schodů, vytáhne mobil, na okamžik jí ztuhne výraz, jako by četla něco, co ji zasáhlo, a pak ho zase zamaskuje.

Vytáhnu propisku a do bloku si připíšu:

Silné pouto. Nebude to jednoduché.

Pak dodám ještě jednu větu, skoro jako varování sobě samému:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ochránce***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.